

Islak Kütük

— enes-dogan · 09 Nisan 2025

(Benim için en manidar olan şiirim sizlere sunar.)

Hayat bazen yorucudur, kendi özünde haykırır, durdurur mısralarında ve sihirli sözcüklerinde.

Ama bazı günler gelir, ayağa kalkamayacağıın zamanlar olur. O zamanlarda insan, kahrolur kendi benliği ve hayretiyle.

Yanlış zamanın doğru insanıym derler, sorarlar: "Sen ne kadar doğrusun?" diyen fahişe ve vahşi duygulu insan.

Beni ısırın dişi sivrisinek, geri tükürürdü kanı, tadı tuzlu birer hazımsızlık eseri. "Hayasız yaşanan bu umutsuzluk eseri," demiş sivrisinek hanım.

Gönlüm, birer ıslanmış kütük misali, çakmak çakılmak bilmeyen birer işe yaramaz eşya parçasına dönüştü.

Ne kimseye faydası olan, ne de bir amacı olan bir ıslak kütük; çürümüş ormanın derinliklerinde ve sessizlikleriyle. Yaşanamayan birer sanat eseriyle çürür gider ormanın derinlikleriyle...

Ama bir gün umut eder kütüğün kuruması ve iş görmesi umuduyla. Ormanın içi o kadar kütük varken, "Neden ben?" diye sorgular küçük ıslak kütük.

Ama kütük kurduğu zaman, gelecek can çekerek, yana yana. O gün yok olacak bana ve yarına.

Islak kütük olmak bir esaret, ama yanmakta bir cesaret.

Ben isterim, ikisi de olmasın gönlümce ama beni yıprattılar, ıslattılar, parçalara bölüp denize attılar.

Ama belki de vardır bir fikir, kütüğün farklı bir amacı varken yaşar gider, kendi sessizlik edası ve fedasıyla.

Bulun bana, bu kütük ne olacak? Ben kıyamam yanmasına, ıslak kalmasına ne de canına kıyılmasına.